

Edru natt

Aftenposten Amag. 30.12.2005.

Ørjasæter Elin

Seksjon: Amagasinet. Side: 24. Del: 1.

Elin Ørjasæter

«SKJERA?» sier barna mine i mobilen, en forkortelse for «skjer det noe i kveld jeg kan være med på?» De labber forventningsfulle bortover veien til bussholdeplassen, med muntert klirrende poser de tror jeg ikke vet om, og uten lue, selvfølgelig. «Men ørevarmer, da?» prøver jeg. Ikke det. Ikke lue og ikke skjerf. Og i morgen er det nyttårsaften.

Ikke ti ville hester skal få i meg champagne da. Jeg har vært ute noen vinternetter før, så jeg skal feire årsskiftet med eplemost.

Så mange iskalde vinternetter det var på syttitallet. Nyttårsaften var den aller verste natta da alle andre hadde det gøy, mens jeg tråkket rundt og frøs, ringte på hos venners venner og fant ikke Festen. Mistanken om at jeg var et mislykket menneske lot seg stanse andre kvelder, men ikke denne. Da vokste den til en iskald, logisk erkjennelse. Erkjennelsen ble et svart, sugende juv, der monsteret i bunnen åpnet kjeften og hveste «Du er et null, ingen vil ha deg. Du er for stygg, for dum, for feit ...» Kort sagt, alle de beskjedene en tenåringshjerne har forhåndsprogrammert og som begynner å virke ved kombinasjonen av alkohol og lette hallusinogener.

Hjemme satt mamma og pappa og grillet pølser på peisen, i håp om at den gamle familietradisjonen fortsatt ville fenge. Ett år hadde de til og med kjøpt raketter, stikk i strid med sin politiske overbevisning. Men raketten sto urørt i gangen, jeg var vokst fra raketter, jeg trasket rundt i mørke på jakt etter et passende sted å falle i koma før klokken slo tolv. Og fant det. Et fremmed hus, forlatt av foreldrene, med barna igjen som vertskap for de ville horders kollektive dødsdrift. En skikkelig Fest.

Jeg åpnet vinflasken og gurglet den ned, mens pipene gikk rundt og Jim Morrison messet «This is the end» for riktig å muntre opp forsamlingen ytterligere. Så kom paranoiaen for alvor. Jeg klarte ikke røre på så mye som en finger, langt mindre svare, når sidemannen spurte om jeg hadde fyr. Bare måten jeg formet leppene på ville avsløre for alle på Festen hvem jeg var. Et null. Som en stirrende saltstøtte i skredderstilling satt nullet og hørte monsterets stemme stige fra hvissing til gjalling, med Morrison degradert til korgutt i bakgrunnen. I en siste kraftprestasjon før kollapsen fikk jeg reist meg. Det var en mil gjennom stua, en mil i et kaos av drita og dopa folk. Ett og ett skritt gjennom mengden, ut på gangen for å finne telefonen og ringe hjem. Telefonnummeret Gud hadde støpt inn i hjernebarken, slik at det skulle motstå alle angrep, til og med fra kjemiske våpen.

Et kvarter senere satt jeg trygt i pappas bil. Og monsteret? Det forsvant bare. Det fordampet faktisk i samme sekund det så min pappa i pysj og slagstøvler bak rattet i den gamle Ford Cortinaen. For størst av alt er kjærligheten. Det skjønner monstre med en gang, så de pigger av når de møter en edru pappa på nyttårsaften.